

EL GORG BLAU

MANUEL RALLO

En l'escaiença del recent traspàs del malaguanyat artista Manuel Rallo, vull aportar a Quadern un singular homenatge.

Ens coneguèrem a la redacció del periòdic local "La Ciutat", a la pàgina literària del qual jo col·laborava.

El seu director, Manuel de Montoliu, em presentà un jove i em va dir: "És el dibuixant que ha il·lustrat unes rondalles populars de V." Era Manuel Rallo.

Finida la guerra, ens retrobàrem al claustre de professors de l'"Escola Industrial i d'Arts i Oficis", del qual ambdós formàvem part.

El sempre amb el seu aplom: en això, l'artista no era diferent de l'home.

Entre ranciosos papers conservats amb afecte, he trobat uns retalls de periòdic amb aquelles dues rondalles acompanyades dels linòleums de Manuel Rallo.

Aquestes rondalles, aleshores inèdites, formen part d'un llibre que, amb el títol de "Rondalles Populars" em publicà Llibreria i Tipografia Catòlica, S.A., de Barcelona, l'any 1935, amb il·lustracions de Jaume Busquets.

El meu homenatge pòstum a l'amic Manuel Rallo

Mn. Geis

Si alguna volta, anant cap a Torrella de Montgri, una mica ja passat Sarrià de Ter, us a doneu d'una cova que s'albira de la carretera estant, una cosa així com mitja llègua abans de la Costa Roja, penseu que és el Catau de les Goges.

Hom diu que sajornaven allí les goges de la rogalia, i els vianants, en passar, oïren a dintre extraordinaris col·lotges i estraflàries rialles.

No s'hagués pas atrevit ningú a entrar-hi, que potser no n'hauria eixit.

Entrada de fosc, així que les campanes del cloquer de Sarrià de Ter havien tocat l'Oració, eixien del catau les goges i feien via cap al Gorg Blau, que es troba muntanya amunt en una frondosa clotada coberta de garrigar, i mentre unes rentaven al clar de lluna unes belles peces de roba blanca, altres les estaniaven pels matolls del varal. Diu que si algú n'hagués pogut haver una, hauria esdevingut ric i feliç, però, ai d'ell que le goges l'haguessin arreplegat, no hi hauria hagut mal que d'elles no li hagués calgut t'emer.

Aleshores el gorg no era pas com és ara: era sols una bassa tan soma que fins el sol s'albirava. Cap a ella s'escorrien les aigües del reguerol del Veïnat de la Garriga.

Alguns manta vegades havien provat fortuna, però, així que las goges se n'havien adonat, els havien encaïcat rostos avall a pedrades, i amb burles estraflàries.

Però, heus ací que un jorn, un jove, molt arriscat i valent anà cap al tard al Gorg Blau i

s'amagà darrera d'una bardissa. Com cada nit, al toc d'Oració, comparegueren les goges i pim, pam, vinga rentar roba i vinga estendre-la per les bardisses. El jove valent prengué una peça de roba que les goges havien estès damunt el barder que l'ocultava. Ni mai que ho hagués fet: tot seguit, al crit d'"un lladre!" totes les goges s'abraonaren damunt d'ell. Una que seria la comandaira, digué amb una veu espaordidora:

-Què li farem a aquest miserable per la seva gosadia?

-A l'aigua...! -contestaren totes a cor.

I proferint iròniques rialles, el gitaren a l'aigua. A l'instant la bassa quedà convertida en una profunda gorga, i encara ho és, per escarment dels que volen enriquir-se injustament.

A causa de tanta fondària l'aigua ha quedat blava, molt blava, d'un blau verdós i, per més que feu, no li trobaren el sol.

És per això que les àvies de la rogalia diuen als seus nets. "A toc d'Oració, nins i nines a racó, no fos cas que de trobar-vos de nit per les vores del Gorg Blau, la maledicció que caigués damunt d'ell, caigués també damunt de vosaltres".

(Aquests i altres rondalles foren incluídes en un llibret titulat "Rondalles Populars" editat l'any 1935. Fou il·lustrat per J. Busquets).

Linòleum de M. Rallo

Però, heus ací que un jorn, un jove molt valent anà cap al tard al Gorg Blau i s'amagà darrera una bardissa.

És una gentilesa de

SERVEI DE REPARACIONS FOTO-CINEMA-VIDEOS-HI.FI
Advocat Cirera, 8 Dpt. 16 - (Davant Ajuntament)
Telèfon 726 13 35 - SABADELL